

Sagen sattes til Forhandling.

Udenrigsministeren (*Ahlefeldt-Laurvig*): I Foraaret udløb to af Danmarks Voldgiftstraktater, nemlig med Storbritanien og Frankrig, hvilke begge vare af den saakaldte Stormagtstype. Medens Forhandlingerne med England meget hurtigt bleve bragte til Afslutning, idet England kun ønskede at forny Traktaten paa de gamle Vilkaar, ere Forhandlingerne med Frankrig trukne saa længe ud, at vi for ikke at faa et Interregnum uden nogen Traktat have maattet forny den gamle Traktat midlertidigt. Grunden til, at Forhandlingerne ere trukne saa længe ud, er, at Frankrig med stor Imødekommen gik ind paa at afslutte en Traktat af en hel ny Type, hvorved det obligatoriske Voldgiftsprincip paa en hel Del Punkter blev fastslaaet, og hvorved der ogsaa blev foretaget andre Ændringer i liberal Retning af betydelig Rækkevidde. Vi have fra dansk Side kun Grund til at være erkendtlige overfor Frankrig for det Standpunkt, det for første Gang overfor et andet Land har indtaget. Jeg tror, at det med Hensyn til denne Traktat vil vise sig, at Interessen praktisk knytter sig i Hovedsagen for det første til Artikel 2, hvori de Tilfælde ere opregnede, hvor der i Fremtiden skal være obligatorisk Voldgift, uden at de i Artikel 1 tagne Forbehold med Hensyn til Landenes Ære, Uafhængighed o. s. v. kunne gøres gældende. Blandt disse Tilfælde, hvor altsaa obligatorisk Voldgift er fastslaaet, have vi foruden de Tilfælde, som ere medtagne af det Udvalg, som af den sidste Haager-Konference blev nedsat, ogsaa faaet medtaget Fortolkning og Anvendelse af Overenskomster angaaende Handel og Søfart. For det andet vil det have Interesse, at vi have faaet fastsat en meget heldig Maade, paa hvilken hele Voldgiftsmaskineriet skal virke, idet Voldgiftsretten selv skal afgøre, om et Tilfælde falder ind under de obligatoriske Bestemmelser eller ikke, og; hvis Parterne ikke ere enige, ogsaa skal fastsætte det saakaldte Kompromissum, det vil sige, bestemme, hvad der skal voldgives om og paa hvilket Grundlag. En hel Korrespondance har fundet Sted frem og tilbage for at fastsætte Domstolenes Kompetence. Vi have ikke faaet gennemført den saakaldte „danske Bestemmelse“. Der vil derfor kunne tænkes Tilfælde, hvor en Sag kan komme for Voldgiftsretten, selv om de øverste franske og danske Domstole ere kompetente til at paakende

Spørgsmaalet, og det er heller ikke udelukket, at en Voldgiftskendelse kan komme til at staa i Modstrid med en Højesteretsdom. Hvis dette skulde blive Tilfældet, hvad der ganske vist ikke er videre sandsynligt, ere begge Parter gaaede ind paa at gøre deres bedste for at faa Lovgivningen forandret, saaledes at i Fremtiden Lovgivningen kommer til at staa i Samklang med den afsagte Voldgiftsdom. I øvrigt tror jeg, at Bemærkningerne til Forslaget ere saa fylde, at jeg kan indskrænke mig til at anbefale det høje Ting at udtale sin Tilslutning til Konventionen.

Moltesen: Det Forslag til Beslutning, som her foreligger, vil utvivlsomt gaa gennem Rigsdagen med al mulig Honnør. Det er i Virkeligheden et Forslag, som betegner et ganske overordentlig stort Fremskridt paa det Omraade, Staten her er inde paa, et Fremskridt med Hensyn til det Forhold, i hvilket vi før stod til Frankrig. Det ligger i samme Linie som det Standpunkt, den danske Regering i 1863 stillede sig paa, da den paa en Indbydelse fra Keiser Napoleon III til at mødes til en Fredskongres — det var lige før Krigen, det var altsaa ikke under fredelige Forhold, men vi stod overfor en afgørende Sag — svarede: „Deres Majestæt har gjort det første berømmelige Forsøg paa til Afgørelse af de nuværende omstridte europæiske Spørgsmaal at lade Vaabenmagten afløse af Retfærdighedens og Fornuftens Domme. Danmark er afgjort for at give denne store Idé sin Tilslutning, oprigtigt og uden Forbehold.“ Det er i Virkeligheden dette Udtryk „oprigtigt og uden Forbehold“ i den danske Regerings Syar til Napoleon i 1863, som Regeringen har fastholdt i det Arbejde, den har gjort med Hensyn til Voldgiftstraktater, og den danske Rigsdag har — jeg tør dog maaske sige først nu i dette Aarhundrede — tappert fulgt den danske Regering i denne Sag. Vi se, at Gert Winther i 1875 sammen med to andre Medlemmer her i Tinget rettede en Opfordring til Regeringen om at virke hen til Oprettelsen af en europæisk Voldgiftsdomstol til Afgørelse af mellemrigske Stridigheder. Det Udvalg, der blev nedsat i den Anledning, vedtog enstemmigt følgende: „Folketinget udtaler den Forventning, at Regeringen, hvis der maatte vise sig Udsigt til at faa oprettet en Voldgiftsret for mellemrigske Stridigheder, vil slutte sig til Bestræbelserne herfor.“ Denne enstem-